

‘รามสูร’

เขาเปรียบเหมือนสารเสพติดประเภทออกฤทธิ์ผสมผสาน
ทั้งกระตุ้น ทั้งกด และหลอนประสาทร่วมกัน
สาว ๆ ผู้เสพติดเขามักมีอาการหวาดระแวง
ความคิดสับสน เห็นภาพลวงตา และควบคุมตนเองไม่ได้
เพราะเขาได้ขึ้นชื่อว่านุ่มอารมณ์ร้อน แปรปรวน
แต่...มีเซ็กซ์แอฟฟิสิกซ์เพื่อจนเกินกว่าใครจะต้านทาน

เคลียร์พื้นที่ให้ปฐพีนี้ลุกเป็นไฟเพราะความร้อนแรง
เขาพร้อมจะอาละวาดในหัวใจคุณแล้ว
แล้วคุณล่ะ...พร้อมรับมือกับเขาแล้วหรือยัง!

“อยากไปให้พ้นจากฉันงั้นหรือ
อย่าห่วงไหนเวลาที่คุณจูบเธอสิ แล้วฉันจะปล่อยเธอไป!”
Rammasoon to Lanta

“หนีไปเถอะ! อยากไปก็ไป! แต่จำใส่ใจไว้!
เธอจะหนีไปจากคุกของฉันได้ก็ต่อเมื่อฉันตายเท่านั้น!”
Karey to Tinn

บทนำ

เธอร้องให้เวลาที่ผมจูบเธอ
เธอก็รีกร้องเวลาที่อยู่ภายใต้ร่างกายผม
และเธอเจ็บปวดเวลาที่ผมสัมผัสเธอ...

กรุงศรี
"สวัสดิ์ดีครับคุณราม"

เสียงโมบายหน้าประตู D with D Café ดังก้องพร้อมๆ กับเสียง
ทักทายของพนักงานเมื่อ 'รามสุร' หรือ 'ราม' หนึ่งในหุ้นส่วนร้านเดิน
เข้ามา ชายหนุ่มยิ้มบางๆ ทักทายหนุ่มหล่อในชุดนักศึกษาซึ่งสวมหน้ากากเป็น
สัญลักษณ์ของร้านบ่งบอกว่าเขาเป็นพนักงาน จากนั้นจึงเดินไปนั่งโต๊ะมุม
ด้านในสุดที่อยู่ติดสวนหย่อมซึ่งเพื่อนๆ ของเขากำลังรออยู่ แถมยังส่ง
สายตาอำมหิตมาให้เมื่อเห็นเขาปรากฏตัว

จะว่าไปแล้ว...ร้านนั่งเล่นแห่งนี้ได้รับความนิยมจากนักศึกษาใน
มหาวิทยาลัย C ซึ่งเป็นอันดับหนึ่งของรัฐเป็นอย่างมาก ที่นี่ขายเครื่องดื่ม
โนแอลกอฮอล์ทุกชนิดและยังมีขนมหวานต่างๆ จำหน่ายด้วย แม้ว่าจะมี

ราคาค่อนข้างสูง แต่รสชาติและการบริการอยู่ในระดับที่เหมาะสมกับราคา
รอบๆ บริเวณร้านนี้มีสวนหย่อมและสนามหญ้าเล็กๆ ให้บรรยากาศ
ร่มรื่น สดชื่น ภายในร้านก็ตกแต่งด้วยไม้ประดับ ไม้แขวน และไม้ดอก
วางไว้ได้อย่างเหมาะสม

แม้ว่าร้านนี้จะไม่ได้ใหญ่โตอะไรมาก แต่ก็ไม่ได้เล็กเสียจนให้ความ
รู้สึกน่าอึดอัด และด้วยบรรยากาศสบายๆ รวมทั้งพนักงานเป็นนักศึกษา
ทั้งชายและหญิงของมหาวิทยาลัย C ที่มีรูปร่างหน้าตาดี (สุดๆ) ผลัดเปลี่ยน
หมุนเวียนกันมาให้บริการ...ที่นี่จึงมีลูกค้าไม่เคยขาด

"กว่าจะเสนอน้ำมาได้นะ"

'จอมพล' หม่อมหล่อเลวผู้เป็นหัวหน้ากลุ่ม Drug ทักทายเป็นคนแรก
เขาเป็นคนที่อ่านความรู้สึกยากที่สุดในกลุ่ม บางครั้งเหมือนคุณชายสูงศักดิ์
แต่บางครั้งก็ร้ายกาจได้เหมือนซาตานตัวนี้เอง

"ทำตัวเป็นเด็กติดเพื่อนไปได้嘛 ฉันไม่มาสักคน พวกแกก็ไม่ตายหรอก"
รวมตบขณะกลอกตาขึ้นลงด้วยความรู้สึกเบื่อหน่ายกับการถูกแหวะ
ใบหน้าคู่มือแบบ 'แบบบอย' ที่สุด

บอกได้เลยว่าผู้หญิงที่ชอบผู้ชายหล่อเลวจะต้อง 'กรี๊ดแทบบ้า' กับ
ลูกนี้...รามมีรูปร่างคมคายเหมือนถอดแบบออกมาจากพระเอกการ์ตูน
ญี่ปุ่น เมื่อรวมกับเรือนผมสีแดงเข้มตัดกับผิวขาวจัดและเครื่องหน้าที่ดูดี
ทุกอย่างยิ่งทำให้เขาดูโดดเด่นมากขึ้นไปอีก ไม่ว่าจะ...เรียวคิ้วที่พาดเฉียง
ในองศาที่เหมาะสม จมูกโด่งเป็นสันสวย ริมฝีปากหยักลึกได้รูปเป็นเส้น
ชัดเจนราวกับถูกสลักด้วยลิม้แหลมคม

สิ่งที่สะกดสายตาใครต่อใครได้มากที่สุดคงหนีไม่พ้นนัยน์ตาสีนิล
คมกริบที่ดูต้น ลึกกลับ เด็ดเดี่ยว เย็นซาราวกับไม่มีอะไรสิ่งใดๆ ทว่า...กลับ
มีเสน่ห์ลึกลับและชวนให้ค้นหาในเวลาเดียวกัน

รามสูงหนึ่งร้อยแปดสิบหกเซนติเมตรและมีรูปร่างฮอตสุดๆ เขาเคย
เป็นฟรีเซ็นเตอร์โฆษณาผ้าหอมแบรนด์หนึ่ง จึงจำเป็นต้องถอดเสื้อโชว์บอดี
ขยี้ใจกับรอยสักรูปผีเสื้อลายปีกขนาดใหญ่บนแผ่นอกกว้าง และเพียงแค
โฆษณาดังกล่าวออนแอร์เท่านั้น...รามก็กลายเป็นนายแบบชื่อดังจนเป็น

ทอล์กออฟเดอะทาวน์ไปเกือบหนึ่งเดือน นั่นจึงเป็นเหตุผลที่ทำให้นายจอมหยิ่งอย่างเขาไม่รับงานในวงการบินเชิงอีกเลยทุกๆ ที่มีแมวมองและพวกโมเดลลิ่งมาหน้าหลายตาพยายามจะดึงเขาเข้าวงการหลายครั้งแล้ว

"โหย! พอหายจากอาการอกหักจากยัยกบบัว* ได้หน่อย พวกฉันก็หมดความหมายเลยนะ"

'แวร์ชายส์' หนุ่มลูกครึ่งไทย-ฝรั่งเสส ลุคเพลย์บอย และหล่อเก๋อนได้ใจแหวะอย่างนึกหมั่นได้ ถึงเขาจะดูเก๋อนมาก แต่เมื่อไหร่ที่เขายิ้มหวานๆ ละก็...เชื่อเถอะว่ารอยยิ้มอ่อนหวานติดกับคุณนี่จะทำให้ผู้หญิงหลายคนอยากถวายชีวิตให้เขาเชียวละ แต่รามไม่ใช่ผู้หญิง และเขาเป็นคนที่ถูกแหวะเมื่อคำพูดนั้นจบลง นัยน์ตาดูตันจึงตวัดไปมองแวร์ชายส์...โอเค! เขายอมรับว่าตัวเองอกหักจากกบบัว แต่เขากับเธอก็จบกันด้วยดีแล้ว

กบบัวกำลังมีความสุข เธอมีแฟนที่รักเธอมาก แล้วเธอเป็นเพื่อนที่น่ารักของเขาด้วย รามบอกได้เลยว่าถ้าทำให้เธอกลับมายิ้มได้แบบปัจจุบันนี้...เขาคงยอมเจ็บปวดแทนไปตั้งนานแล้ว

"เพิ่งรู้หรือ ฮี! พวกแกไม่เคยมีความหมายตั้งแต่แรกต่างหาก" รามยิ้มเย้ยมส่งให้เพื่อนๆ ก่อนที่เขาจะหันไปสั่งกาแฟมอคค่ากับพนักงานอย่างคุ่นเคยและเป็นกันเอง

"ปากดีอย่างนี้ขอให้งานเข้าสักวันเถอะ อกหักจังๆ โดนอีกสักครั้งแล้วอย่ามาจ้อพวกฉันแล้วกัน"

'แทนไท' ขอกัดรามบ้าง เขาเป็นหนุ่มหล่อมาดเซอร์ได้ใจ และเจ้าชู้ชนิดที่ยังไม่เคยหยุดนิ่งที่ผู้หญิงคนไหน เห็นอย่างนี้...เขาน่ะชอบไปรอยส่ายตาเจ้าชู้ไปทั่วจนผู้หญิงหลงเสน่ห์ไปทั่วบ้านทั่วเมืองแล้ว

"เดี๋ยวนี้ไ้รรามมันไม่อกหักแล้ว เพราะเน้นคบแบบชั่วคราวมากกว่ารักสนุกแต่ไม่ผูกพันไง"

'ธาวิณ' หนุ่มหล่อมาดคุณชายเจ้าสำอางและหน้าใสที่สุดพูดยิ้มๆ ถึงแม้ว่าเขาจะดูไม่มีพิษมีภัย หน้าใส ยิ้มหวาน และดูอ่อนโยน แต่เชื่อเถอะ

* ติดตามเรื่องราวความรักของกบบัวกับพายุได้ใน 'Dragon Tattoo' ล่ารักสันตะทานหัวใจนายมาดร้ายกับยัยตัวแสบ'

ว่า...เขาชอบเที่ยวเล็บไว้ไม่น้อยกว่าคนอื่นใน Drug

"ไปสนิทกับแกนะสิถึงได้ติดนิสัยกันมา" จอมพลเขม่นทั้งธาวิณและ รามด้วย แต่ความจริงแล้วพวกเขาก็สนิทกันทั้งกลุ่มนั่นแหละ แล้วนิสัย แบบที่ธาวิณว่า...พวกเขาก็เป็นกันทั้งกลุ่มนะ

สงสัยกันหรือเปล่าว่าชื่อร้านของพวกเขามาจากไหน

'D with D' ก็ย่อมาจาก 'Drink with Drug' ไงละ

ส่วนคำว่า Drug ก็คือชื่อกลุ่มของผู้เป็นเจ้าของที่นี้อย่างพวกเขา ใน ตอนแรกพวกเขาจะตั้งชื่อร้านว่า Drink with Drug Café แล้ว แต่มัน ดูล่อแหลม และเส้าหาเรื่องถูกจับจนเกินไป จึงเปลี่ยนเป็นใช้อักษรย่อแทน

จะว่าไปแล้วไอ้คำว่า 'Drug' สมาชิกในกลุ่มก็ไม่ได้ตั้งเองหรอก แต่สาว ๆ และกลุ่มคนที่รู้จักพวกเขาเป็นคนตั้งให้ต่างหาก ตอนแรก พวกเขาไม่ชอบกับชื่อนี้สักเท่าไร แต่ก็ไม่ได้ใส่ใจจะไปเถียงหรือขัดแย้ง อะไร ตอนนั้นก็ไม่ใช่ว่าพวกเขาจะชอบใจนัก ต้องเรียกว่าพวกเขา 'ชินไปเอง' เสียมากกว่า

เอาเป็นว่า...ถึงพวกเขาจะไม่ชอบ แต่มันก็เป็นเหมือน 'จุดขาย' ของ พวกเขาไปแล้ว เพราะพอพูดคำว่า Drug เมื่อไหร่ ใครๆ ก็ต้องนึกถึง หนุ่มหล่อห้าคนห้าสไตล์ของมหาวิทยาลัย C ที่มาจากคณะเศรษฐศาสตร์ กับคณะบริหารธุรกิจและการบัญชีฝั่งฝั่ง (พวกเขาเรียนชั้นปีที่สี่แล้ว)

ธาวิณ...เปรียบเหมือนสารเสพติดประเภทกดประสาท สาวๆ ผู้เสพติดเขามักมีอาการร่างกายฝ้ายผอมลง อ่อนเพลีย ฟุ้งซ่าน และอารมณ์ เปลี่ยนแปลงง่ายเพราะเอาแต่เพ้อคิดถึงเขา

แทนไท...เปรียบเหมือนสารเสพติดประเภทกระตุ้นประสาท สาวๆ ผู้เสพติดเขามักจะมีอาการหงุดหงิดและกระวนกระวาย บางครั้งมีอาการ คลุ้มคลั่งหรือทำในสิ่งที่คนปกติไม่กล้าทำ เพราะอารมณ์แปรปรวนแต่น่าหลงใหลของเขาทำให้พวกเขาไม่เคยสงบจิตสงบใจได้ในสักวินาทีเดียว

แวร์ชายส์...เปรียบเหมือนสารเสพติดประเภททำให้ผู้เสพมี อาการประสาทหลอน สาวๆ ผู้เสพติดเขามักเห็นภาพหลอนที่น่ากลัว เช่น เขาออกไปกับผู้หญิงอื่น และสุดท้ายพวกเขาจะควบคุมตนเองไม่ได้

15

ที่เป็นแบบนี้เพราะความเจ้าเส้นห์ของเขาทำให้พวกเธอกังวลว่าเขาจะไปอยู่กับผู้หญิงคนอื่นนั่นเอง

รามสุร...เปรียบเหมือนสารเสพติดประเภทออกฤทธิ์ผสมผสาน คือทั้งกระตุ้น ทั้งกด และหลอนประสาทพร้อมกัน สาวๆ ผู้เสพติดเขามักมีอาการหวาดระแวง ความคิดลึบสน เห็นภาพลวงตา และควบคุมตนเองไม่ได้ เพราะเขาได้ขึ้นชื่อว่าหนุ่มอารมณ์ร้อน แปรปรวน แต่มีเซ็กซ์แอฟฟิლชวนเพื่อสุดๆ

และสุดท้ายคือ...จอมพล

เขาเป็นยิ่งกว่าสารเสพติดทุกชนิดรวมกัน สมกับที่เป็นหัวหน้ากลุ่ม Drug บางครั้งออกฤทธิ์กดประสาท บางครั้งออกฤทธิ์กระตุ้นให้ตื่นตัว และบางครั้งก็หลอนประสาทให้สาวๆ ที่เสพติดเพื่อหาแค่เขา ผู้ชายคนนี้มีหลายคาแร็กเตอร์ นิ่งขรึม เจ้าเล่ห์ เย็นชา แต่ก็พร้อมแสดงความร้ายกาจกระซอกหัวใจสาวๆ ได้เสมอ

"ฮะๆๆ ผมไม่เกี่ยวนะครับ" ธาวิณรีบซึ่ง "คนมันจะชั่ว ไม่มีใครพาชั่ว มันก็ชั่วของมันเอง"

"ตกลงว่าพวกแกจะตามฉันมาตา?" รามที่ถูกแขวะตั้งแต่ก้าวขาเข้ามาในที่โต๊ะมองเพื่อนๆ ในกลุ่มด้วยสายตาสุดเขม่น จากนั้นเขาก็ทำท่าว่าจะลุกหนีง่ายๆ "...กลับละ"

"เฮ้ย! เดี่ยวดิวะ" แทนไทกับแวร์ชายส์พูดพร้อมกัน หนุ่มมาดเซอร์เป็นคนกดไหล่กว้างๆ ของรามให้นั่งลงที่เดิม ส่วนหนุ่มเพลย์บอยตัวร้ายคิดว่าชายเสื้อรามไว้ทันพอดี

"กัณธิดกัณธน้อยทำน้อยใจเป็นผู้หญิงไปได้ นานๆ มาพร้อมหน้ากันสักทีน่า"

จอมพลพูดเปลี่ยนบรรยากาศในขณะที่พนักงานยกแก้วกาแฟมอคค่าของรามมาเสิร์ฟ เขื่อนมัยว่า...พอพวกเขาพร้อมตัวกันแบบนี้ สาวๆ ที่นั่งอยู่ในร้านแทบจะไม่มีสมาธิทำอย่างอื่นนอกจากแอบมองพวกเขาจนคอจะเคล็ดและตาแทบจะหลุดออกจากเบ้า ก็อย่างทีบอกละนะ...พวกเขาจะอันตรายต่อหัวใจสุดๆ

"ตั้งแต่กอบัวไปคบกับไอ้พายุ แกก็เข้ากลุ่มน้อยลง ทำอย่างกับไม่ยอมรับรู้ความทรงจำเก่าๆ"

"จะดราม่าทำไมเนี่ย" รามพูดติดตลก เพราะรู้ว่าการที่จอมพลพูดแบบนี้แสดงว่าทุกคนเป็นห่วงเขา "ฉันกับกอบัวก็ยังเป็นเพื่อนกันเหมือนเดิม และเรื่องมันก็ผ่านมาสักกระยะแล้วนะ ฉันไม่ได้เป็นอะไร... ช่วงนี้ฉันแค่ต้องไปดูแลสนามแข่งรถช่วยไอ้คาเรย์มันก็เท่านั้นแหละน่า"

"เอ๊ะ! จริงสิ..." พอรามพูดถึงชื่อ 'ใครคนหนึ่ง' ขึ้นมา แทนไทก็ทำท่าเหมือนจะนึกขึ้นได้ เขามองสมาชิกทุกคนในกลุ่ม "ฉันก็เกือบลืมไปว่าไอ้พายุเรียนจบและกลับมาจากอเมริกาแล้ว"

"กลับมาได้เดือนกว่าๆ แล้ว แต่ยังไม่มีความเจอพวกแกนะ เห็นมันบอกว่าอยากนัดเจอทั้งกลุ่มทีเดียว พวกแกก็ว่างตรงกันซะที่ไหน มันเองก็วุ่นๆ กับงาน" รามถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย "พอกลับมาคุณลุงก็โยนงานให้มันทำ ฉันก็เลยต้องไปช่วยมันดูแลสนามแข่งรถ... ปวดหัวซะมด! ไม่น่าไปสนิทกับมันเลย"

'คาเรย์' เป็นลูกพี่ลูกน้องกับราม อายุย่างยี่สิบห้าปี (มากกว่ารามและเพื่อนๆ ประมาณสามปี) และเพิ่งจะเรียนจบทางด้านวิศวกรรมศาสตร์มาจากอเมริกา พอเขากลับมา 'ปารินทร์' ผู้เป็นพ่อก็โยนงานดูแลสนามแข่งรถและดูแลให้เขา เพราะมันเป็นกิจการที่เขา 'ยุ่ง' ให้ท่านทำตั้งแต่ก่อนไปเรียนต่อ และสัญญาว่าจะกลับมาดูแลหลังจากที่เรียนจบ แน่แน่นอนว่าพอได้รับภาระหนักขนาดนี้ คาเรย์ย่อมดึงคนไปช่วย และคนที่เขาไว้ใจจะเป็นใครไปไม่ได้ นอกจากลูกพี่ลูกน้องอย่าง 'ราม' ซึ่งเป็นทั้งเพื่อนน้องชาย และคู่หูเขามาตั้งแต่สมัยเด็กๆ

แม้ว่ารามจะมี 'ลักษณะ' เป็นพี่ชายซึ่งอายุเท่ากับคาเรย์ แต่น่าแปลก... ที่คาเรย์กลับสนิทกับรามมากกว่าลักษณะ เป็นไปได้ว่าเพราะลักษณะดูเป็นคนดี อ่อนโยน ไม่ชอบมีเรื่องกับใคร และใจเย็นกระมัง ส่วนรามกับคาเรย์เรียกว่าเป็น 'ด้านตรงข้าม' ของลักษณะเลยก็ว่าได้ (ทั้งสองสนิทกันมากถึงขนาดไม่ต้องเรียก 'พี่' เรียก 'น้อง' ใจล่ะ)

"เดี๋ยวนะๆ" แวร์ชายส์พูดอย่างครุ่นคิดเมื่อนึกถึงสุดหล่อจอมโหด

อย่างคาเรย์ ซึ่งกลุ่ม Drug ก็สนิทและรู้จักดี "ถ้าไอ้คุณพี่คาเรย์กลับมาแล้ว
งั้นก็แสดงว่าสุดที่รักของมันก็กลับมาด้วยนะสิ"

"แน่นอนสิ! ไอ้ไนท์ไม่ปล่อยให้คาเรย์กับพวกเราเจียบเหงานาน
นักหรอก" จอมพลเสวยยิ้มที่มุมปาก เพราะเขาเองก็เดาออกเหมือนกัน
"กลับมาคราวนี้มันคงหาเรื่องให้เราได้สนุกไม่เว้นแต่ละวัน"

"ใครเรียกร้องวะเนี่ย โห่ย! อย่างงี้หน้าใสๆ ของฉันก็ต้องเปื้อนเลือด
อีกนะสิ" ธาวิร้องอย่างเชิงอารมณ์ที่สุด มันเป็นเรื่องช่วยไม่ได้...เมื่อ Drug
สนิทกับคาเรย์ก็ย่อมมีปัญหา กับ 'ไนท์' ไปด้วย

Drug กับไนท์เป็นไม้เบื่อไม้เมากันตั้งแต่ก่อนที่คาเรย์จะไปเรียนต่อ
อเมริกา แต่ไนท์รุ่นราวคราวเดียวกับคาเรย์และเป็นศัตรูกันโดยตรงมากกว่า
จึงตามไปจ้องล้างจ้องผลาญกันที่อเมริกา พอเรียนจบพร้อมๆ กันจึง
เสนอหน้าตามกันกลับมาที่เมืองไทยอีกต่างหาก...กรุงเทพฯ ต้องลุกเป็นไฟ
ก็คราวนี้แหละ

"เตรียมตัวออกแรงกันได้เลย"

รวมพูดต่อขณะที่ยกกาแฟขึ้นจิบเหมือนอารมณ์ดี แต่นัยน์ตาคมกิริบ
กลับสะท้อนประกายโหดวาวโรจน์ ทำทางนี้ทำให้ Drug ทุกคนรู้ว่า
เวลาที่พวกเขาต้อง 'ออกแรง' กำลังใกล้เข้ามาแล้ว

"ไอ้ไนท์...ไม่ทำให้พวกแกผิดหวังแน่!"

1

Hate at First Sight

18

"เธอใช้มัยที่ชื่อไฝหวาน!"

ผู้หญิงคนหนึ่งเดินมาตักหน้าฉันกับเพื่อนสนิทในตอนที่เราลงมาจาก
ตึกเรียนและกำลังเดินผ่านใต้ถุนตึกเพื่อกลับบ้าน เสียงแหลมๆ และ
เกี้ยวกราดของเธอทำให้นิสิตที่ยังนั่งเล่นกันที่ใต้ถุนตึกต่างมองเราเป็น
ตาเดียว ยัย 'ไฝหวาน' ที่เดินมากับฉันก็ถึงกับหน้าถอดสีไปเลยเหมือนกัน
"ฉันทามเธอ! ไม่ได้ยินหรือไง หรือพอเจอหน้าฉันก็ตกใจจนพูดไม่ออก

ไซลินะ! ก็มีชนักติดหลังนี่! เธอแผลดเสียงใส่ไผ่หวานอีกครั้ง ทำทางเธอจะ
โกรธนำคูที่ต้อรอรานานถึงได้อารมณ์เสียสุดๆ เลย ถึงได้เล่นเสียงแหลม
สุดฤทธิ์สุดเดชอย่างกับเป็นตัวร้ายในละครหลังข่าวเน้อะ ฉันทึ่งขมอดคิ้ว
มองเธออย่างไม่ว่างพอใจนัก ไม่รู้ว่าัยยผู้หญิงคนนั้มาโกรธัยยไผ่หวาน
อะไรนักหนาเนีย

19

ฉันท้อนข้างมั่นใจว่าเพื่อนฉันทไม่ไซ้ผู้หญิงที่จะกล้าไปมีเรื่องกับ
คนสวยๆ ทำทางเหวี่ยงๆ แรงๆ และร้ายๆ อย่างัยยนี้หรอก ก็ัยยไผ่หวาน
ค่อนข้างจะเก็บตัวและไม่ชอบมีเรื่องกับใครนี่นา

มันน่าแปลกใจและตกใจนะที่อยู่ๆ ก็มีคนมาหาเรื่องถึงที่นะ
"ไซ้ ฉันทชื่อไผ่หวาน เธอมีธุระอะไรกับฉันทหรือ" ัยยไผ่หวานถามด้วย
ความสงสัยและทำใจดีสู้เสือแม้ว่าหน้าใสๆ ดูน่ารักของเพื่อนฉันทจะ
งุนงงเต็มพิภคที่มีสาวสวยตามมาดักเล่นงาน

"ฉันท 'แอล' ดาวคณะบริหารธุรกิจ และเป็นผู้หญิงของราม" เธอ
ประกาศตัวด้วยสีหน้าโกรธจัดก่อนจะกวาดสายตามองัยยไผ่หวานตั้งแต่
หัวจรดเท้าให้เห็นความแตกต่างระหว่างเธอกับเพื่อนฉันท "เธอคงจะรู้อแล้ว
นะว่าเรามันคนละระดับกัน เธอเทียบฉันทไม่ได้สักอย่าง เพราะฉันทก็เล็กยุ้ง
กับเขาซะ"

"ฉันทคิดว่าเธอคงเข้าใจผิดแล้ว" ัยยไผ่หวานพยายามอธิบายด้วย
น้ำเสียงเรียบๆ และมีรอยยิ้มเพื่อให้อีกฝ่ายใจเย็นลง "เพราะฉันทไม่ได้ยุ้ง
อะไรกับผู้ชายของเธอเลย เราก็คู่..."

เพียะ!

สิ่งที่ได้รับตอบแทนกลับมาจากอีกฝ่ายไม่ใช่อารมณ์ที่เย็นลง
ตรงกันข้าม...แอลดูจะโกรธจัดยิ่งกว่าเดิมเสียอีก เธอจึงเงื้อมือขึ้นตบหน้า
ใสๆ ของเพื่อนฉันทเต็มแรงชนิดที่ไม่ให้ตั้งตัวได้ทันเสียด้วย

เสียงฝ่ามือปะทะกับใบหน้าเหมือนจะดังสะท้อนไปทั่วตื้นตึก ทุกคน
ที่กำลังคุยกันก็ชะงักอ้าปากค้างไปตามๆ กัน แล้วทุกสายตาก็หันมามอง
เราเป็นตาเดียว อย่ว่าแต่ทุกคนเลยที่จะอึ้ง ฉันทกับัยยไผ่หวานเองก็อึ้ง
เหมือนกันที่อยู่ๆ สาวคณะบริหารธุรกิจและการบัญชีผู้สวยเร็ดก็มาเล่น

จิวอยู่ในคณะครุศาสตร์อย่างนี้

"แต่อะไร! จะบอกว่าเขาสนใจเธอก่อนและยุ่งกับเธอก่อนนั้นเธอ... ยัยคนหลงตัวเอง!" ยัยแอลบ้านี้ไม่พูดพรั้งทำเพลง พอยัยไฝ่หวานจะเปิดปากอธิบาย เธอก็ไล่เพื่อนฉันมาอีกเป็นชุด

"นี่มันจะมากไปแล้วนะ มีอะไรทำไมไม่พูดกันดีๆ เรื่องอะไรเธอมาตบเพื่อนเราอย่างนี้" ฉันพูดพร้อมทั้งตรงเข้าไปคั่นกลางระหว่างทั้งสองคนไว้แล้วหันไปประคองหน้ายัยไฝ่หวานเพื่อดูแผล

ให้ตายเถอะ! ยัยบ้าแอลอะไรนี่ไปเสพยาที่ไหนมาหรือเปล่าถึงได้โมโหจนหน้ามึดและแรงเยอะอย่างกับช้างสาร ตบยัยไฝ่หวานทีเดียวเลือดกบปากและหน้าซำเป็นรอยฝ่ามือเลยทีเดียว

"เพื่อนเราจะอธิบาย เธอก็ไม่ฟัง แบบนี้เราไปแจ้งความโทษฐานที่เธอมาทำร้ายร่างกายเพื่อนเราได้นะ"

"สั่งสอนคนที่ชอบยุ่งกับแฟนชาวบ้านไง!" ยัยแอลพูดอย่างสะใจ แต่ก็ยอมถอยไปก้าวหนึ่งเมื่อฉันพูดถึงเรื่องแจ้งความด้วยสีหน้าเอาจริง และเชื่อสิว่าถ้ายัยนี้ทำร้ายเพื่อนฉันอีกสักครั้ง เราจะได้เห็นตีกันแน่ๆ "บอกเพื่อนเธอด้วยนะว่า...ถ้าไม่อยากเจ็บตัวก็อย่ามายุ่งกับรามของฉันอีก"

"ทำถึงขนาดนี้ใครจะกล้าไปยุ่งกับผู้ชายของเธอ"

"รู้ไว้ก็ดี!"

ใบหน้าสวยๆ ของยัยแอลส่ายยิ้มอย่างถือดีก่อนที่เธอจะเชิดหน้าขึ้น แล้วสะบัดหน้าเดินหนีไปอย่างผู้ชนะโดยที่ไม่สำนึกผิดเลยสักนิดเดียว ส่วนยัยไฝ่หวานก็อึ้งจนได้แต่ยืนกุมหน้าตัวเองอยู่กับที่เท่านั้น

"ไฝ่หวานเป็นยังไงบ้าง" พอยัยมารร้ายหน้าสวยยอมถอยทัพฉันจึงรีบเข้าไปดูอาการยัยเพื่อนซี้ต่อ โอ๊ยยย หน้าซำแบบนี้สามวันจะหายมัยเนี่ย "ให้ตายเถอะ! นี่มันเรื่องอะไรกันนะ"

"ยัยแอลเป็นบ้าไปแล้วนะสิ" ยัยไฝ่หวานใช้ลิ้นดูดกระพุ้งแก้มเบาๆ สำนวณแผลในปากที่อาจจะเกิดจากการถูกตบมาหมาดๆ "ใครๆ ก็รู้กันว่ายัยนั่นเล็กกับรามตั้งนานแล้ว ยังจะทำตัวหวงก้างไปได้"

"ใครๆ" ที่พูดถึงคงไม่ได้หมายถึงฉันด้วยแน่ๆ ฉันเพิ่งจะรู้จักยัยแอล

ก็วันนี้เอง

"สรุปว่าเธอกับหมอนั้น...?"

"บ้าเหอ! คิดอะไรอยู่ปะลันตา" ยัยเพื่อนซี้มองฉันตาโตด้วยความตกใจ เมื่อฉันกำลังจะถามว่าเธอได้ 'กูกี้กิ๊ก' อยู่กับผู้ชายที่ชื่อรามอย่างที่ยัยแอลมาหาเรื่องจริงๆ หรือเปล่า "ทุกคนในที่นี้ด้วยนะ เลิกคิดว่าฉันไปอยู่กับผู้ชายอันตรายพรคั่นได้แล้ว นี่มันก็แค่เรื่องเข้าใจผิดกันเท่านั้นแหละ"

"เข้าใจผิด?" ฉันทวนคำพูดอย่างงงๆ

ถึงฉันจะไม่เคยเจอพวกหนุ่มฮอตตัวเป็นๆ ก็ไม่ใช่ว่าฉันไม่รู้จักรหัสเสียงของรามหรอกนะ เขาเป็นหนึ่งในสมาชิกกลุ่มหนุ่มฮอตประจำมหาวิทยาลัย C ซึ่งจะมีอยู่ทั้งสิ้นสามกลุ่มด้วยกันคือ...

1. กลุ่ม Bad Guys ตำนานหนุ่มฮอตของคณะวิศวกรรมศาสตร์ (สมาชิกในกลุ่มจะสักสัญลักษณ์ต่างๆ ซึ่งเขากันว่า...กลุ่มนี้ทั้งหล่อและฮอตมาก!)

2. กลุ่ม Gaia รุ่นน้องที่สนิทกับ Bad Guys ซึ่งเป็นเหมือนตัวแทนหนุ่มหล่อสุดฮอตจากห้าคณะมารวมตัวกัน (สมาชิกในกลุ่มจะเจาะอวัยวะในร่างกายหลายส่วน)

และ 3. กลุ่ม Drug ซึ่งเป็นกลุ่มของรามนี่ไงละ (กลุ่มนี้ถูกสาวๆ ขนานนามว่าเป็นเหมือนสารเสพติด...ใครหลงรักแล้วจะคลั่งจนใจหัวไม่ขึ้นและเลิกได้ยากมาก)

"ก็ใช่ล่ะสิ! ฉันแค่ลืมสมุดเลขเซอร์ไว์ในคลาสตอนไปเรียนวิชาเลือกที่คณะเศรษฐศาสตร์ แล้วหมอนั้นก็เรียนวิชานั้นพอดี เขาเห็นสมุดฉันวางอยู่เลยหยิบมาให้ก็เท่านั้นเอง" ยัยตัวดีอธิบาย

"ถ้าแค่นั้นแล้วทำไมเรื่องมันถึงไปเข้าหูแอลจนตามมาตบเธอละ"

"อ้อ...รามขอยืมเลขเซอร์ฉันไปถ่ายเอกสาร แต่มันต้องรอนานหน่อย รามเลยอาสาเลี้ยงกาแฟฉันเป็นการตอบแทนในตอนที่เราขอเอกสารนั้น ยังไงละ เรื่องมันก็แค่นี้จริงๆ เธอคิดดูสิ...ผู้ชายอย่างเขาไม่มากูกี้กิ๊กกับผู้หญิงธรรมดาแบบฉันหรอก ถ้าสวยหวานแต่เอ็กซ้อย่างเธอก็อวไปอย่าง"

"เฮ้ๆๆ ไม่ต้องมาบ๊ายใส่ฉันนะ" ฉันรีบออกตัว

"ก็ฉันพูดจริงๆ" ยัยไฝหวานพูดอย่างมีน้ำหนืดๆ "นี่คงมีคนเอาไปบอกยัยแอลอะไรนั่นแน่ๆ เลยถึงได้ตามมาตบฉันถึงที่คณะ รู้แบบนี้ฉันไม่ใจดีให้รามยัยสมมุติเลกเซอร์ก็ดีหรอก"

"เฮ้อ...ดวง 'ช่วยธรรมดา' ทำไม่ได้อย่างเธอนะเนี่ย ต้อง 'ช่วยมาก' ด้วย"

ถ้าเป็นคนอื่นพูดฉันก็อาจคิดว่าแก้ตัว แต่ไฝหวานเป็นเพื่อนสนิทและยัยนี้ไม่มีนิสัยชอบโกหก ฉันก็เลยเชื่อ ถ้ายัยนี้ไปก๊ากก็กับหนุ่มที่ไหนก็น่าจะเล่าให้ฉันฟังบ้างสิ แต่เรื่องรามยัยนี้ไม่เคยพูดถึงเลย

"แต่คิดๆ ดูแล้วก็น่าสงสัยนะว่าถ้าเป็นอย่างที่เธอพูด ทำไมแอลต้องมาราวีเธอ" ฉันถามด้วยความสงสัยและคิดว่าทุกคนที่ได้ถูกตีกก็คงจะคิดเหมือนกัน ดูสายตางานคนสิ ยังสนใจฉันกับยัยไฝหวานอยู่เลย

"เสียสติไปแล้วนะสิ ยัยนั่นหึงจนคิดไปเองทั้งนั้น" ยัยไฝหวานพูดดังๆ เหมือนจะอยากให้คนที่แอบฟังอยู่ได้ยินด้วย "นี่เป็นอาการของคนที่ไม่เสพติดรามยังงี้ละ เขาอยู่กลุ่ม Drug ใจ...เธอไม่รู้หรือ"

"รู้! แต่อาการหนักถึงขนาดนี้เลยหรือ ฉันได้ยินแต่คนเขาพูดกันไม่อยากจะเชื่อ..."

"อาการหวาดระแวง ความคิดลึบสน เห็นภาพลวงตา และควบคุมตัวเองไม่ได้ว่ายัยแอลนี่ใจ...ซัดเลย!" ยัยไฝหวานพูดต่อโดยไมรอให้ฉันพูดจบ นำแปลกที่พอยัยนี้อธิบาย ทุกคนที่ได้ถูกตีกก็เลิกสนใจเราไปเพราะเหมือนจะเชื่อที่ยัยนี้พูดจริงๆ เหอะ! นี่มันเรื่องเหลือเชื่อเกินไปหรือเปล่า มีผู้หญิงที่หลงรักผู้ชายจนมีอาการเหล่านี้ได้จริงๆ นะเธอ...

ฉันคิดพลางเดินออกจากตึกคณะไปกับยัยไฝหวานที่ยังจับใบหน้าบริเวณที่ถูกตบไปด้วย นี่ตึนะที่ยัยแอลมาหาเรื่องผู้หญิงนิสัยซิดๆ แถมนไม่เจ้าคิดเจ้าแค้นอย่ายัยไฝหวาน ถ้าเป็นคนอื่นคงมีเรื่องกันยาวแน่

"ไร้สาระน่าไฝหวาน" ฉันพูดแล้วมองยัยเพื่อนซื่ออย่างไม่เชื่อถือ "ถ้าเลิกกันไปนานแล้ว แอลก็คงไม่เป็นถึงขนาดนี้ แอลเป็นถึงดาวคณะ ทั้งสวยและเซ็กซี่ขนาดนั้นจะไปจ้อผู้ชายแค่คนเดียวทำไม"

"ช่วงนี้อาจจะเป็นระยะทำใจใจ อาการลงแดงก็เลยยังแรงอยู่"

"นี่เธอเชื่อเรื่องที่กลุ่ม Drug มีอิทธิพลต่อจิตใจผู้หญิงขนาดนั้น"

เลยเหรอ"

"ก็ไม่รู้ไง ฉันไม่เคยเจอกับตัวเอง แต่เธออย่าทำเป็นพูดไปนะ...ไม่เจอกับตัวไม่รู้รู้สึกหรือ"

"ไม่มีทางอะ" ฉันยังคงไม่เชื่อขยับไฝหวานอยู่ดีแหละ ไม่ใช่ว่ายากจะลองดีหรืออะไรนะ แต่เป็นเรื่องน่าเหลือเชื่อมากเลยไม่ใช่เหรอ "ไม่แนะ...ผู้ชายคนนั้นอาจจะยังให้ความหวังกับแอลอยู่ แอลก็เลยยังหึงหวงเขาตามประสาแฟนงี้ละ อยากรจะเห็นหน้าจริงๆ ว่านายรามอะไรนั่นนะจะแน่สักแค่ไหนกันเชียวน"

"นี่ขยับตัวดี! ระวังหน่อยสิ"

ขยับไฝหวานดึงแขนฉันไว้เมื่อมีผู้ชายคนหนึ่งเดินออกมาจากซอยข้างตึกที่เรากำลังจะเดินผ่าน ท่าทางเขาดูเร่งรีบจึงเดินตัดหน้าเฉียดเราไปนิดเดียว ดินะที่ฉันชะงักทำทัน ไม่งั้นเราคงได้เดินชนกันโครมเบ้อเร่อดูจากความสูงและรูปร่างเขาแล้ว ฉันว่าถ้าเดินชนกันฉันคงล้มไม่เป็นท่าเลยละ ผู้ชายอะไรสูงชะมัด

"คุณไม่เป็นไรใช่ไหมคะ ขอโทษด้วยนะคะ เพื่อนฉันไม่ทันระวังนะคะ" ขยับไฝหวานพูดเมื่อผู้ชายคนนั้นเอาแต่ยืนจ้องหน้าฉันไม่พูดไม่จา แถมยังทำสีหน้าเหมือนประเมินว่าฉันจะแน่สักแค่ไหนกันเชียวน

อะไรของเขา...

ใบหน้าหล่อเหลาติดจะเย็นชาเลื่อนไปมองขยับไฝหวานที่ยืนอยู่ข้างๆ ฉันนิดหน่อยก่อนที่เขาจะยิ้มมุมปากเพียงนิดเดียว จากนั้นก็เดินจากไปโดยไม่เหลียวหลังกลับมามองเราแม้แต่หางตา เขาทำราวกับว่าที่ยอมไม่เอาเรื่องอะไรเป็นเพราะอาจจะรู้จักเพื่อนฉันมาก่อน และเพราะคำขอโทษเมื่อก็ด้วย

แต่เดี๋ยวนะ! ถ้าจำไม่ผิด ฉันยังไม่ได้เดินชนเขา เราไม่ได้เดินชนกันแล้วเขาเองก็พรวดพราดออกมาจากซอยข้างตึกเองด้วยนะ ทำไมขยับไฝหวานต้องขอโทษ แล้วเขาก็ทำเหมือนฉันเป็นคนผิดละ

ใหญ่มาจากไหนกันหมอนี่! คิดว่าหน้าตาดี (มาก) แล้วจะเบ่งที่ไหนก็ได้งั้นหรือ

"เธอแย่มากแล้วละตินดา"

"แม่? พูดเรื่องบ้าอะไรของเธอเนาะไผ่หวาน" ฉันหันไปถามยายเพื่อน
ตัวดีที่ยืนหน้าซิดอยู่ข้างๆ หลังจากได้ยินคำพูดนั้น...ความไม่พอใจที่เกิด
จากผู้ชายคนเมื่อครู่เปลี่ยนมาเป็นความสงสัยแทน

"ผู้ชายคนเมื่อครู่นี่" คนเพิ่งจะถูกตบมามองตามแผ่นหลังกว้างที่เดิน
ทิ้งห่างออกไป จนทำให้ฉันต้องหันไปมองด้วย เชื่อสิว่าอาการหน้าซิดของ
ยายไผ่หวานต้องเกี่ยวกับหมอนั้น "เขาชื่อ...รามสูร!"

อะ...ว่าไงนะ...รามสูรนั่นหรอ

ใครก็ได้ช่วยด้วยเถอะ ฉันรู้สึกเหมือนกำลังจะหายใจไม่ออกยังไงก็
ไม่รู้สิ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

